

Constitutio UNIGENITUS propugnata

12

Oporteret, inquit, sibi oculos eruere, ut quis non videret Romanorum contra Cenfiores Sorbonicos contumelias profluxisse ex sola indignatione, quod viderent eos adulatores, & Canonistarum Italorum excessibus adversari: pag. 10. Ex modo, quo ea Alexandri Bulla excepta est, satis colligis non deesse nobis modum muniendi nos contra censuras, quascunque ira, & odium Romanis dictaverit.

Clemens IX. speciali Diplomate confixit Rituale Alectense cum instructionibus editum. Hac autem censurâ illud notavit Pontifex, quod non solum continet nonnulla ab ipso Rituale Romano jussu felic. record. Pauli Papae V. edito aliena; sed etiam doctrinas quasdam, & propositiones falsas, singulares in praxi periculosa, erroneas, & consuetudini in Ecclesiâ communiter recepta, atque Ecclesiasticis Constitutionibus oppositas, & repugnantes, quarum usu, & lectione Christifideles in jam damnatos errores sensim induci, ac pravis opinionibus infici possent. Tum prohibet librum sub pena excommunicationis lata sententia; exemplaria autem omnia ad Episcopos delata, & quæcunque alia jubet, nullâ interpositâ morâ, igne comburi. Quid ad hæc audax Quesnellus? Tertium id, inquit eadem pag. 10. exemplum Decreti est, quod non aequitas, non ratio; sed spiritus vindictæ peperit. Nostri Rituale Alectense? Hactenus in illo genere non comparuit liber magis numeris omnibus absolutus: Decretum autem, inquit, pag. sequenti fatus furoris est.

Pag. 12. Sæpe quidem calumniis scatent Decreta, atque hæc allegantur tanquam rationes verae, que ad censuram impulerint; sed revera prorsus aliud subest, videlicet odium adversus Autborem, vel approbatores, vindicta, aut quid simile minimè decens Apostolicam Sedem.

Pag. 15. Quando, inquit, exhibiti fuerint errores, & excessus, quibus Observationum moralium liber turgere dicitur, tunc ejus Author, & approbatores confusione obruent calumniarum artifices, qui Pontificem deceperé.

Pag. 28. Præter Decreta jäm memorata, ad quæ non amor doctrinæ sanæ, aut zelus Fidei Romanos induxerit; sed odium, & vindicta, nisi brevitati studiūsem, recensere poteram multò plura adversus libros Domini de Marca Archiepiscopi Parisiensis, contra Archiepiscopum Senonensem, Episcopos Convenarum, & Bellovacensem, contra quatuor Antistites, contra Dominum De Launoy, contra P. Alexandrum, contra Dominum Du Pin, & plures alios minus recentes; nam quos protuli omnes nostri & vi sunt, & contra quos ira Romanae Curiae manifestius effebunt.

Pag. 29. Si bodiernus Archiepiscopus Parisiensis jura sua sacra, quorum veluti depositi

torum Custos est, tradidisset, suisque persuasisset Collegis, nè doctrinae Judices, ut vere sunt, agerent, si inertî adulatio[n]e Vicarii tantum Pontificii munus suscepisset, veluti servilis mandatorum ejus executor; nullis erga eum Roma pepercisset blanditiis; Prædicatus in Italia fuisset, tanquam studiosissimus Apostolicae Sedis, ejusque gloriae fidelissimus defensor. Sed quia nolens se de gradu dejicare, partes egit Episcopi; ideo Romana Curia modos omnes querit, quibus cum deprimat, atque divexet.

Istud scilicet Quesnello non est de intentionibus judicare; aut sibi forte jus vendicat in Romanam Curiam, quod in causa sua negat Summo Christi Vicario. Quanquam hic non alter de Quesnelli hypocriti judicavit, quâm Ecclesia de manifestis, & pernicioſis haereticis, pietatis speciem præ se fermentibus, omni tempore fideles monuit, nè à fraudulentis illis pietatis Doctoribus sinerent se in errorem simul pertrahi, & interitum.

Sed non tam citò dimittenda nobis est Quesnelli Apologia, in qua non nisi ad trigesimam usque paginam pervenimus, cùm supersint ultra trecentas, præcedentibus nihil meliores. Omnes quidem referri unius capituli angustæ non patiuntur; quare satis erit feligere articulos aliquot ad propositum hic nobis finem aperiūs conduce[n]tes.

Pag. 131. „ Pro Romanis (inquit) Congregationibus examinatores eligi debent magis idonei; at sæpe fit prorsus op[er]um positum; uti, & in Cleri Comitiis, ubi qui dominantur, eligit quandoque Præsules juniores, aulicos, parum intelligentes; sed sibi penitus devotos; non adeò ut commissum sibi negotium examinent, quâm ut damnent certissimè, vel approbent, prout illorum intentioni, & gustui censuerint, convenire „. An non hic iterum Author pseudopoliticus de arcana animorum consiliis, tum Apostolicæ Sedis, tum Cleri Gallcani, seu præcipuorum ejus Antistitum inanissime judicat?

Pag. 136. „ Quantò magis timendum, postquam Romana Curia se reddidit ne cessariam introductione Bullarum ad Episcopatus, & excogitatis aliis artibus, quæ ambitiosos in servitutem redigunt istius Curiae, eisque ora obstruunt! „ An neque illud Quesnello est de Apostolicæ Sedis, & Episcoporum intentionibus decernere?

Pag. 141. „ Quâm pulchra est epistola S. Leonis, & apta, ut amorem conciliat erga Pontifices, si tam bonâ hos fide agere, & scribere videremus! „

Pag. 164. „ Satis percipio totum istud non esse, nisi politicum, sive in istiusmodi prohi-